

YOUTUBER TARIK

ONUN GIBI YAŞAMAYA VAR MISIN

YAĞMUR
KARACAN

ÇİZER:
RABİA PEHLİVAN

GÜLCE
İLK GENÇ timas

Karşınızda Tarık.
Bu, ben oluyorum.
Pırasa dışında tüm
sebzelerle aram iyidir.
Ama en çok dondurmayı
severim. Basketbolda
fena sayılmam.
YouTuber olduğumu
söylemiş miydiniz?

Sefa abi:
Şöööyle uzun boylu,
basketbolcu birisi.
Gelecekte
onun kadar iyi
olacağıma
inanıyorum.

Kerem: Direkt en yakın arkadaşım, diyebiliriz. Bence sahadayken tahinle pekmez kadar iyi bir ikiliyiz.

Emre ve Sare: İşte kuzenlerim. İsimlerinin uyumlu olduğuna aldanmayın. Çünkü aslında yaz ve kış kadar farklılar.

Bahadır: Kendisi ezeli rakibim olur. Onu tanımak isteyeceğinizi sanmıyorum. Sıradakiiii!

Annem:
Dünyanın en poncık
öğretmeni. Ondan
daha güzel kek yapan
birini görmedim.
Ayrıca kucağı da ilaç
gibi.

Babam:
Kamera arkasındaki
gizli kahramanım.
Tam bir bilgisayar
kurdu. YouTube
kariyerimin temellerini
o attı.

1. Bölüm

BİR DİLİM CESARET ALABİLİR MİYİM?

Geçenlerde kışlık montumun cebinden yirmi lira çıktı.

Keşke bu defa cebimden yirmi lira değil de dahiyane bir fikir çıksaydı. O zaman her şey daha kolay olmaz mıydı?

Annem bazen en güzel fikirlerin biz öylece otururken değil de işe koyulduğumuz zaman aklımıza gelebileceğini söylemişti. Peki aramızda ilham perilerimi gören oldu mu? Lütfen onlara söyleyin, eğer benimle saklambaç oynuyorlarsa ben bu oyunda pek de iyi sayılmam. **Onun yerine taş, kâğıt, makas deneyebiliriz.**

Yeniden başlamaya karar verdim. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Eğer bu sefer de olmazsa montumun ceplerini karıştıracaktım.

Kameramı sabitledim. Mikrofonumu taktım. Işıkları da açtım. Saçım! Saçım düzgün mü? Oh, tamam. Saçım tıpkı Sefa abininki gibi. **Havali yani.**

Her şey hazırsa üç, iki, bir kayıtt!

“Herkes merhaba arkadaşlar! Kanalıma hoş geldiniz, ben Tarık!”

Şimdi ne demeliyim? Yeni bir şeyler lazım. Dün akşam yediğim haşlanmış brokolilerin tam şu anda işe yaraması gerekmiyor mu? Ey minik ağaçlar, neden dahiyane fikirciklere dönüşmediniz acaba?

Yoksa... Sormaya korkuyorum ama hayallerim tükenmiş olabilir mi? Tıpkı dinazorlar ve mamutlar gibi yok olmamışlardır değil mi?

Daha neler!

“Tarııııık!” İşte annemin sesi. Biraz gökyüzündeki bulutlara, biraz da vişneli dondurmaya benziyor.

“Efendiiiiim?” Bu da benimki. Bence bir aslana benziyor. Ama sakın babama sormayın. Çünkü o Yulaf’ın miyavlamasına benzetiyor. Ah şu babalar...

“Tarıııık!” Bu ise annemin en sevdiği şey. Bunu kitap okumaktan, çikolatalı kek yapmaktan, balkondaki çiçeklerle konuşmaktan ve sanırım benden bile çok seviyor. Neyden mi bahsediyorum? “Efendim?” dememe rağmen cevap vermiyip beni çağdırmaya devam etmesinden tabii ki.

Ayaklanıp odamdan çıkmıştım ki annem bir kez daha seslendi: “Tarıııık!”

“Aradığınız Tarık’a şu anda ulaşamıyor!”

Karşınızda annem Belkis. Kendisi edebiyat öğretmeni. Aynı zamanda dünyanın en sıcak ve yumuşak kucağına sahip. Neredeyse unuttuyordum, o harika bir aşçı. Eğer onunla tanışmak isterseniz yapmanız gereken tek şey enfes kokuyu takip etmek.

Annem çırdığı karışımı kalıba döktü ve “Video denemeleri pek de iyi geçmedi sanırım.” dedi.

“Hem de hiiiiiiç...”

Ellerini yıkarken tam da ihtiyacım olan soruyu sordu: “Sarılmak ister misin?”

Bu teklifi reddedebileceğimi düşünmediniz herhâlde.

“Leyla ne zaman doğacak? Bir an önce doğsa iyi olur, çünkü sana sımsıkı sarılmayı özledim.”

Yakın zamanda minik kız kardeşim Leyla ailemize katılacak. Bu yüzden anneme istediğim kadar sıkı sarılamıyorum. Çünkü Leyla tam aramızda duruyor.

Annemin “Çok az kaldı.” dediğini duydum.

Bir keresinde Leyla doğduğunda üçümüzün sımsıkı sarılabileceğini söylemişti. Henüz bu fikirden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Çünkü annemi Leyla’yla paylaşmak, yalnızca bir top olan dondurmamı bölüşmem gibi bir şey.

“Seni neyin keyiflendireceğini biliyorum.” diyen fısıltısından sonra Leyla’yı bir anda unuttum. Bu gülüşü biliyordum! Kesinlikle çok hoşuma gidecek bir şey söyleyecekti.

“Az önce Sefa’yı antrenman için parkura doğru yürürken gördüm.”

İşte gün şimdi aymıştı. Oh be!

Mutfak masasındaki sandalyeme yerleştim. Yanağımı elime yasladım ve gözlerimi bahçeye sabitledim. Karşınızda sabah rutinim. Bu aslında Sefa abinin sabah rutini. Yani her sabah antren-